

dring skal være stiftet for at blive omfattet af sagen), jf. § 199, stk. 1, eller udlæg for en sådan fordring ikke kan omstødes. Det samme gælder, hvis fordringen er sikret ved uomstødeligt pant i skyldnerens aktiver, jf. § 199, stk. 2.

§ 221 har i praksis vist sig primært at have betydning i relation til behandling af den fyldestgørelse, som det offentlige opnår gennem *lønindeholdelse*.

Lønindeholdelse kan i dag alene foretages med henblik på at inddrive fordringer, som tilkommer det offentlige. Afgørelser om lønindeholdelse træffes af de myndigheder, som har til opgave at foretage inddrivelse af de fordringer, som i henhold til lovgivningen kan inddrives ved indeholdelse i skyldnerens løn mv.

Det forhold, at en skyldner indgiver begæring om gældssanering, medfører ingen indskrænkning i de enkelte fordringshaveres mulighed for at foretage retsforfølgning mod skyldneren med henblik på inddrivelse af deres fordringer. En sådan begrænsning indtræder først ved skifterettens afgørelse om at indlede gældssaneringssag for skyldneren. Efter konkurslovens § 207, stk. 1, kan arrest eller udlæg således ikke foretages i skyldnerens aktiver, og skyldnerens ejendom kan ikke tages til brugeligt pant, fra gældssaneringssagens indledning og indtil dens slutning. Dette gælder dog ikke for fordringer, som ikke berøres af en kendelse om gældssanering, f.eks. pantefordringer.

Efter forarbejderne udelukker bestemmelsen arrest og udlæg, men ikke lønindeholdelse i overensstemmelse med almindelige regler herom, jf. betænkning nr. 957/1982 om gældssanering, side 151.

Adgangen til at foretage lønindeholdelse ophører, når der afsiges kendelse om gældssanering, idet der herefter ikke foreligger nogen restance til inddrivelse. Skyldnerens gæld er ved kendelsen blevet nedsat, og der er (medmindre kendelsen går ud på bortfald af gælden) fastsat en afdragsordning.

Det er i retspraksis fastslået, at den fyldestgørelse, som en offentlig myndighed har opnået ved lønindeholdelse i tiden forud for indledning af gældssaneringssagen og under sagens behandling, ikke kan omstødes, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1987, side 755. Det er endvidere antaget, at det offentlige ikke kan henvises til at lade den fyldestgørelse, som er opnået gennem lønindeholdelse under gældssaneringssagens behandling, modregne i sin dividende i henhold til kendelsen – hvilket reelt ville indebære, at fyldestgørelsen blev betragtet som omstødelig, men at fyldestgørelsen kan fratrækkes den fordring, som det offentlige har anmeldt, inden dividenden af de samlede fordringer beregnes, jf. Vestre

Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2143.

14.3.2.2. Konkursrådet og Justitsministeriets overvejelser

Konkursrådet finder, at det harmonerer dårligt med almindelige insolvensretlige principper, at det tillades en enkelt fordringshaver at skaffe sig fyldestgørelse i tiden op til, at der etableres en fristdag og – i endnu højere grad – i tiden efter fristdagen.

Formålet med reglerne om omstødelse er at understøtte princippet om ligelig fyldestgørelse af kreditorerne, og det er således udgangspunktet, at gennemførelse af omstødelse skal være til fordel for kreditorerne eller dog nogle af disse. Dette vil i sager om gældssanering indebære, at et omstødelsesbeløb som udgangspunkt skal anvendes til forhøjelse af den dividende, der er fastsat i kendelsen om gældssanering, uden at der sker en afkorting i længden af den periode efter kendelsen om gældssanering, hvor skyldneren skal betale til sine kreditorer. Dette vil i givet fald reelt betyde, at afdragsperioden for den skyldner, som har været udsat for lønindeholdelse op til og under gældssaneringssagen, forlænges ud over den periode, som er fastsat ved kendelsen.

Alternativet til, at skyldneren er udsat for lønindeholdelse i tiden op til gældssaneringssagen og under dennes behandling, er efter Konkursrådets opfattelse i praksis ikke, at et beløb svarende til den fyldestgørelse, som det offentlige opnår, ville være blevet fordelt til samtlige kreditorer. Det forekommer således kun i begrænset omfang, at skyldneren etablerer en betalingsordning allerede i forbindelse med indledningen af en gældssaneringssag. Det praktiske alternativ til, at skyldneren var udsat for lønindeholdelse, ville således efter Konkursrådets opfattelse være, at skyldneren frit disponerede over sin fulde løn, og at ingen af kreditorerne ville modtage nogen betaling.

Lønindeholdelse kunne tænkes behandlet på linje med anden individualforfølgning, eksempelvis således at lønindeholdelse blev omfattet af konkurslovens § 71. Fyldestgørelse opnået senere end tre måneder før fristdagen (datoen for skyldnerens ansøgning om gældssanering) ville under en sådan ordning skulle fralægges, hvis skyldneren fik gældssanering. Dette ville imidlertid indebære en tilfældighedspræget fordel for de kreditorer, hvis skyldner var udsat for lønindeholdelse, idet det reelle alternativ til lønindeholdelse som nævnt vil være at skyldneren frit disponerede over sin fulde løn.

Hvis omstødelsesbeløbet i stedet anses som en betaling, som skyldneren har foretaget i løbet af den fast-